

E: 2014.06.30.

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
15.K.32.392/2013/11.

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

a dr. Rádi Péter Pál ügyvéd (1132 Budapest, Váci u. 30.) által képviselt **EOS KSI Magyarország Inkasszó Kft.** (1132 Budapest, Váci út 30.) felperesnek,

a dr. Dudás Gábor ügyvéd (1011 Budapest, Iskola u. 38-42. A. ép. I/6.) által képviselt **Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság** (1125 Budapest, Szilágyi Erzsébet fasor 22/C.) alperes ellen,

adatvédelmi ügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálatára indult perében meghozta a következő

Í T É L E T E T.

A bíróság az alperes 2013. június 14-én kelt NAIH-6254-19/2012/H. számú határozatát hatályon kívül helyezi és az alperest új eljárásra kötelezi.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 30.000,- (harmincezer) Ft perköltséget.

A kereseti illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I N D O K O L Á S

Az alperes panaszbejelentések nyomán adatvédelmi hatósági eljárást indított a felperes és az EOS Faktor Magyarország Zrt. adatkezelésének vizsgálata tekintetében.

Az alperes az eljárás során a felperestől nyilatkozatokat és iratokat szerzett be, továbbá 2013. március 20-án helyszíni ellenőrzést tartott.

Az alperes a 2013. június 14-én kelt NAIH-6254-19/2012/H. számú határozatával az információs önrendelkezési jogról és az információszabadságról szóló 2011. évi CXII. törvény (a továbbiakban: Infotv.) 61. § (1) bekezdés b)-c) és f) pontjai alapján a felperest jogellenes adatkezelés miatt 800.000,- Ft adatvédelmi bírság megfizetésére kötelezte, egyidejűleg az általa végzett jogellenes adatkezelést megtiltotta, a felperest felszólította arra, hogy ennek az alábbi módon tegyen eleget: 1. törölje valamennyi, adósnak nem minősülő - a cég megbízóival a követelés alapjául szolgáló szerződéses jogviszonyban nem álló - harmadik személyek személyes adatait (név, telefonszám, lakcím) a követeléskezeléshez alkalmazott belső ügyviteli szoftverből; 2. eljárásrendjét az Infotv.-nek megfelelően alakítsa át annak biztosítása érdekében, hogy a jövőben ne kezeljen az 1. pontban megjelölt személyi körről személyes adatokat. A határozat végrehajtásáról annak kézhezvételétől számított 30 napon belül értesítse a hatóságot. Határozata indokolásában kiemelte, hogy a felperesnek az a kialakított eljárási gyakorlata, hogy amennyiben az adóst a megadott telefonszámán nem éri el, vagy az adós nem együttműködő, akkor nyilvános telefonkönyvből úgy keres az adóshoz elérhetőséget, hogy vele jogviszonyban nem álló harmadik személyeket - szomszéd, rokon, falubeli (a követeléssel, mint alapüggyel semmilyen szempontból kapcsolatba nem hozható személyek) - felhív. A telefonhívások során az elektronikus nyilvántartásában, a követeléskezelő szoftverben, mégpedig az adott adósról vezetett oldalon belül, az adósról vonatkozó információk közötti időrendi sorrendben rögzíti, feltünteti a hívott telefonszámot, a hozzá tartozó nevet, akivel beszélgetést folytattak, a beszélgetés lényegét, „eredményét”. A telefonhívások lebonyolítására az EOS Faktor Magyarország Zrt.-vel közösen call centert üzemeltet több mint 40 fős létszámmal. A hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (Hpt.) 215/B § (4) bekezdésére hivatkozva megállapította, hogy a harmadik személyek adatainak, hangfelvételeinek rögzítését a Hpt. nem teszi lehetővé. A felperes nyilvános adatokat, telefonkönyvben megjelölt név- és elérhetőségi adatokat használ fel annak érdekében, hogy a követelések behajtásának eredményességét növelje. Méltányolható a követeléskezeléssel foglalkozó cégeknek az az üzleti érdeke, hogy a nem fizető adós embereket rábírják arra, hogy tartozásukat rendezzék és kötelezettségeiket teljesítsék, azonban ezen cél eléréséhez csak olyan eszközöket, módszereket alkalmazhatnak, amelyek nem járnak a magánélet, személyiségi jogok aránytalan korlátozásával, zavarásával. A követelés jogosultja, illetve az annak megbízásából eljáró személy a hozzá az alapkövetelésből jogszerűen jutott személyes adatokat felhasználhatja arra, hogy az adóst a követelés megfizetésére felhívja, nem kapcsolhatja azonban össze ezen adatokat az adós környezetében élő más személyek személyes adataival. A fentiekre figyelemmel a felperessel jogviszonyban nem álló harmadik személyek személyes adatainak kezelése az Infotv. 4. § (1)-(2) bekezdéseibe ütközik, ezért jogellenes adatkezelésnek minősül. A hatóság a bírság kiszabása során figyelembe vette az ügy összes körülményét, a jogsértés súlyát, az eljárás alá vont cég gazdasági súlyát. Hivatkozott a körben az Infotv. 61. § (1) bekezdésének f) pontjára, a (3) bekezdésre. A bírság összegét jogszabályon alapuló mérlegelési jogkörében eljárva az Infotv. 61. § (4) bekezdése alapján határozta meg.

A felperes keresetet terjesztett elő az alperes előző bekezdésben megjelölt közigazgatási határozatának bírósági felülvizsgálata iránt. Elsődlegesen a határozat hatályon kívül helyezését és az alperes új eljárásra kötelezését, másodlagosan a bírság mérséklését kérte. Perköltséget igényelt. Előadta, hogy az alperes megsértette a közigazgatási hatósági eljárás és

szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (Ket.) 3. § (2) bekezdésének b) pontját és 50. §-át. A döntéseket az alperes nem indokolta a vonatkozó törvényben meghatározottak szerint, a tényállást hibásan állapította meg, hibásan értékelte azt és a jogszabályokkal összhangban nem álló szankciót alkalmazott. A tevékenysége során harmadik személyeknek nem küld SMS-t. A Hpt. 51. § (1) bekezdésének c) pontja egyértelműen rögzíti, hogy a követelés behajtása olyan legitim cél, amely felhatalmazza a pénzügyi intézményt arra, hogy banktitoknak minősülő adatokat harmadik személyek részére a szükséges mértékben kiadjon. A követelés jogosultja a hozzá az alapkövetelésből jutott adatokon túl valamennyi jogszerűen rendelkezésére álló adatot és nyilvántartást felhasználhat arra, hogy az adóssal kapcsolatba lépjen és őt a követelés megfizetésére felhívja. Nem felel meg a tényeknek az a határozati megállapítás, hogy rendszeresen, üzemszerűen, eljárásának menetébe beépítve végzi a harmadik személyekre vonatkozó adatkezelést. Amennyiben az alperes az erre vonatkozó gyakorlatát megvizsgálta volna, megállapíthatta volna, hogy a potenciálisan érintett nagyszámú ügyből csak azok töredékében történik harmadik személy megkeresése, mert ezen ügyek kiválasztásában más kritériumok is szerepet játszanak. A belső ügykezelési szoftveréből könnyedén kinyerhető lett volna bármilyen statisztikai adat harmadik személyek adatkezelésére vonatkozó riport is, azonban az alperes ilyen vonatkozásban nyilatkozatot, információközlést nem kért. A Hpt. 215/B §. (4) bekezdése, valamint az Fgytv. 17/B § (3) bekezdése az ügyfelek (fogyasztók) telefonhívásainak, panaszainak rögzítését írják elő kötelező erővel, nem tesznek különbséget az adós, vagy harmadik személyek által kezdeményezett hívások között. Sem a Hpt., sem az Fgytv. nem határozza meg az ügyfél fogalmát az adóssra leszűkítve, viszont más hatóságok gyakorlata miatt a panaszkezelési szabályzat vonatkozásában ügyfélnek kell tekinteni az adóson kívül minden olyan személyt is, aki a társaság eljárásával kapcsolatban panaszt tesz vagy kifogást emel. Az alperes helytelenül értelmezte a Hpt.-t. Nem felel meg a tényeknek az a hatósági megállapítás sem, mely szerint a társaság nevében telefonáló személy önmagát hivatalos személynek, barátnőnek, vagy ismerősnek adná ki és így kívánná megszerezni a személyes adatokat. Téves az az alperesi jogszabályi értelmezés is, mely szerint a felhívott részére nem adhat megfelelő tájékoztatást a hozzájárulás megadásának eldöntéséhez, figyelemmel a Hpt. 51. § (1) bekezdés c) pontjára. A célhoz kötöttség és a szükségesség elvének is megfelelő az adatkezelése, tekintettel arra, hogy a követelés behajtási tevékenységet szabályozó PSZÁF Ajánlásban előírt kötelezettség (fokozatosság elve), valamint az adós által szerződésben vállalt kötelezettség érvényesítése körében jár el, adatokat kizárólag a kapcsolatfelvételhez szükséges módon és mértékig gyűjt, kezel. A harmadik személyek személyes adatainak kezelését nem önmagában csak a társaság üzleti érdekei indokolná, hanem az adós érdeke is. A kapcsolatfelvétel sikeressége nem elsősorban a társaság, hanem döntően az érintett adósok pénzügyi érdeke. Amennyiben az illetékes hatóság a jogosultakat a lakcím bejelentésére hívja fel, úgy azt nem kell szükségszerűen közhiteles nyilvántartással igazolni, kizárólag szűk esetkörben került előírásra, hogy a közhiteles nyilvántartásban szereplő adatokat csatolja a jogosult. Téves ezért az az alperesi megállapítás, hogy a kintlévőség jogi úton történő érvényesítéséhez a lakcímadatokat közhiteles nyilvántartásban szereplő adatokkal kellene igazolni. Nem fogadható el a PSZÁF felügyeleti intézkedésére történő hivatkozás sem. Egyrészt mert az kizárólag a Cofidis Zrt.-re vonatkozik, másrészt a követeléskezelés esetében nem beszélhetünk fogyasztóról. Az alperes a bíróság összegének meghatározásakor az Infotv. 61. § (4) bekezdésében foglalt körülmények mérlegelésével járt el, így a bíróság kiszabása is törvénysértő. Az alperes a határozatát az ügyek általa tévesen becsült számára alapította, amellyel súlyosan sértette a Ket. szabályait. Nem vette figyelembe azt, hogy a jogsértéssel érintett adatkezelések köre nem széles, a kezelt kb. százezer ügyből összesen két panasz

érkezett az alpereshez, amelyből egy esetben volt megállapítható harmadik személyek adatainak jogellenes kezelése, a társaság tevékenysége során a szektorban általános gyakorlat ellenére külön hatósági felhívás nélkül módosította a belső szabályait, a társaság végig együttműködött az alperessel.

Az alperes ellenkérelmében a felperes keresetének elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását indítványozta. Előadta, hogy álláspontja szerint a határozatának meghozatala során a tényállást kellő mértékben feltárta, az eljárási szabályokat betartotta, a mérlegelés szempontjai a határozatból megállapíthatóak és a határozat indokolásából a bizonyítékok mérlegelésének okszerűsége is kitűnik. A kiszabott bírság körében jogszerűen vette figyelembe mind a jogsértés súlyát, mind pedig a felperes gazdasági súlyát. Fenntartotta a keresettel támadott közigazgatási határozata indokolásában foglaltakat.

A felperes keresete az alábbiakra figyelemmel részben megalapozott.

A bíróság a keresettel támadott közigazgatási határozatot a Ket. 109. §-a, valamint a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 324. § (2) bekezdésének a) pontja és a 339/A. §-a értelmében a meghozatalakor hatályban volt jogszabályok és fennálló tények alapján, a kereset és az ellenkérelem keretei között vizsgálta felül, a tényállást a peres felek nyilatkozatai, valamint a közigazgatási és peres iratok tartalma alapján állapította meg.

A Pp. 339. § (1) bekezdése értelmében ha törvény ettől eltérően nem rendelkezik, a bíróság - az ügy érdemére ki nem ható eljárási szabály megsértésének kivételével - a jogszabálysértő közigazgatási határozatot hatályon kívül helyezi, és szükség esetén a közigazgatási határozatot hozó szervet új eljárásra kötelezi.

A Legfelsőbb Bíróság Közigazgatási Kollégiumának 1/2011. (V.9.) KK véleménye szerint a fél a közigazgatási szerv határozatának felülvizsgálatát jogszabálysértésre hivatkozva kérheti; keresetében anyagi és eljárási jogszabálysértésre hivatkozhat, és arra is, hogy a határozat meghozatalakor az alkalmazott jogszabályt tévesen értelmezték. Ezekben a perekben a bíróság elsősorban azt vizsgálja: a határozat megfelel-e az anyagi jogszabályoknak. Önmagában eljárási jogszabálysértés miatt csak akkor van helye hatályon kívül helyezésnek, ha az eljárási jogszabálysértés a döntés érdemére is kihatott. Ugyanakkor a közigazgatási ügy tárgyával közvetlen összefüggésben nem lévő eljárási szabálysértés is kihat az ügy érdemére. A hatósági határozatok tekintetében a Ket. 111. § (1) bekezdése e kérdéstről kifejezetten is rendelkezik, e vélemény szerinti értelmezés azonban valamennyi közigazgatási perre irányadó.

A Pp. 324. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 164. § (1) bekezdése értelmében a per eldöntéséhez szükséges tényeket általában annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valónak fogadja el.

A felperes keresetében egyrészt arra hivatkozott, hogy az alperes megsértette a Ket. 3. § (2) bekezdésének b) pontját és az 50. § (1) és (6) bekezdéseit.

A bíróság a felülvizsgálat alapján arra a meggyőződésre jutott, hogy az alperes a Ket. 50. § (1) bekezdésének megsértésével több vonatkozásban nem tisztázta a tényállást a megalapozott

döntéshozatalhoz szükséges mértékben és ezen eljárási hiba az ügy érdemére is kihatott, figyelemmel az alábbiakra.

A felperes kifejtette, hogy az EOS Faktor Zrt. és az EOS KSI Kft. azonos székhelyen, de mind személyi, szervezeti szempontból, mind az általuk használt nyilvántartás és adatbázis tekintetében elkülönülten működik. A két cégnek külön call centere van, a munkavállalók pedig külön helyiségben végzik a tevékenységüket, erről az alperes meggyőződhetett a helyszíni szemle alkalmával. Önmagában az a tény, hogy a két cég számítástechnikai rendszerébe, hálózatába ugyanarról a számítógépről léptek be, nem jelent semmit, hiszen hálózati kapcsolat és megfelelő jogosultság esetén egy számítógépről az adott felhasználó számára biztosított jogosultság keretei között bármely cég belső hálózata elérhető lehet, akár távoli hozzáférés keretei között is. Maga a két cég által használt számítástechnikai rendszer ugyanaz, de az azokba történő belépésekkel a számítástechnikai rendszer külön-külön adatbázisokhoz biztosított hozzáférést. Ez a tény azonban átjárást nem eredményez a két cég nyilvántartásai között. Vitatta azt, hogy a két cég felelős lenne egymás tevékenységéért.

Az alperes a határozatában rögzítette, hogy a felperes az említett telefonhívások lebonyolítására az EOS Faktor Magyarország Zrt.-vel közösen call center-t üzemeltet, több mint 40 fős létszámmal. Az alperes álláspontja szerint a tényállás tisztázása során feltárt adatkezelési gyakorlat tekintetében mindkét társaság esetében nagyrészt azonos következtetések voltak levonhatóak.

A bíróság kiemeli e körben, hogy a felperes adatkezelési gyakorlatának megalapozott feltárása és értékelése körében nem mellőzhető annak elkülönített vizsgálata, hogy a felperes milyen nyilvántartást és adatbázist használ, külön call center-t működtet-e, milyen adatkezelési gyakorlatot folytat, a tárgyi anyagi jogi jogviszony megítélése szempontjából ugyanis a két cég - ellentétben az alperes által a 2014. március 11-én megtartott tárgyaláson (tárgyalási jegyzőkönyv 3. oldal 3. bekezdése) kifejtett állásponttal - nem tehető felelőssé egymás tevékenységéért, a hatóság csak egyedileg vizsgálhatja a felelősségüket.

A bíróság elfogadta azt a felperesi álláspontot is, hogy a hatóság a jogsértéssel érintettek számának meghatározása körében sem derítette fel a tényállást a megalapozott döntéshozatalhoz szükséges mértékben, tekintettel az alábbiakra.

Az alperes a határozata indokolásában (3. oldal utolsó bekezdés) utalt arra, hogy a helyszíni ellenőrzés során a felperes tájékoztatta arról, hogy körülbelül százezer, megbízás alapján végzett követeléskezelési ügyük van folyamatban. Rögzítette továbbá, hogy a rendelkezésre álló iratok, a nyilatkozatok és az adatkezelési gyakorlat alapján megállapítható, hogy a felperes nem csupán egy-egy esetben, hanem rendszeresen, üzemszerűen, eljárásának menetébe beépítve végzi ezt az adatkezelést, felveszi a kapcsolatot a harmadik személyekkel, adataikat rögzíti, szoftverjén keresztül felhasználja (8. oldal utolsó bekezdése).

A felperes alappal mutatott rá ezzel összefüggésben arra, hogy az Infotv. 61. § (4) bekezdése szerint a hatóság annak eldöntésében, hogy indokolt-e a bírság kiszabása, illetve a bírság mértékének megállapítása, figyelembe veszi az eset összes körülményeit, így különösen a jogsértéssel érintettek körének nagyságát is.

Az alperes azonban, noha határozatában utalt az Infotv. 61. § (4) bekezdésére (12. oldal 4. bekezdés), döntésében a jogsértéssel érintettek körének nagyságát illető konkrét megállapítást nem tett, csak a per során adta elő azt a véleményét, mely szerint a felperes igen széles, százezres nagyságrendben kezel jogellenesen személyes adatokat. Az alperes tehát e körben a tényállást nem derítette fel a megalapozott döntéshozatalhoz szükséges mértékben, így a felperestől sem kért adatközlést az érintett harmadik személyek adatkezelésének pontos számára vonatkozóan, noha ilyen statisztika a számítógépes nyilvántartási rendszerből a felperes állítása szerint kinyerhető. A felperes pedig kifejezetten vitatta azt, hogy a jogsértéssel érintett adatkezelések köre olyan széles lenne, mint amelyet az alperes meghatározott. Állította azt is, hogy a potenciálisan érintett nagyszámú ügyből csak azok százalékban alig kifejezhető töredékében történik a harmadik személy megkeresése, mert ezen ügyek kiválasztásában más kritériumok is szerepet játszanak.

A fentiekre tekintettel a bíróság vonatkozásában mérlegelési jogkörben hozott döntés nem felel meg a Pp. 339/B §-ában foglaltaknak sem, mert a tényállás tisztázási hiányosság miatt az indokolásból a mérlegelés okszerűsége nem tűnik ki.

A bíróság a keresettel érintett egyéb kérdések vonatkozásában viszont az alperes álláspontját osztotta, tekintettel az alábbiakra.

Az Infotv. 4. § (1) bekezdése értelmében személyes adat kizárólag meghatározott célból, jog gyakorlása és kötelezettség teljesítése érdekében kezelhető. Az adatkezelésnek minden szakaszában meg kell felelnie az adatkezelés céljának, az adatok felvételének és kezelésének tisztességesnek és törvényesnek kell lennie. A (2) bekezdés szerint csak olyan személyes adat kezelhető, amely az adatkezelés céljának megvalósulásához elengedhetetlen, a cél elérésére alkalmas. A személyes adat csak a cél megvalósulásához szükséges mértékben és ideig kezelhető.

Amint arra az alperes helyesen rámutatott, a Hpt. 51. § (1) bekezdésének c) pontja - figyelemmel a Hpt. 51. § (2) bekezdésére - kizárólag az adósok adatainak kezelésére ad felhatalmazást, az adósnak nem minősülő harmadik személyek adatai ezen törvényi rendelkezés alapján nem kezelhetők, mivel ezen személyek a Hpt. alapján nem tekintendők ügyfélnek. Mivel tehát a Hpt. alapján az adóson kívüli személyek nem minősülnek ügyfélnek, így a Hpt. 215/B. §-a nem ad felhatalmazást az ilyen személyek panaszbejelentéseinek rögzítésére. Ügyféli minőség hiányában a harmadik személyekkel folytatott beszélgetések rögzítésének jogalapját az Infotv. 5. §-a értelmében az érintettek önkéntes, határozott, tájékozott és kifejezett hozzájárulása jelentené, azonban a felperes az alperes által a mintavételezés során bekért hangfelvételek szerint ilyen jogalappal nem rendelkezett. A harmadik személyek adatainak, adatainak rögzítését tehát sem a Hpt., sem az Infotv. 5. § (1) bekezdése nem teszi lehetővé.

Alappal állapította meg az alperes azt is a határozat indokolásában, hogy a jogalap meglétén kívül a jogszerű kezelés feltétele az Infotv. 4. §-a szerinti célhoz kötöttség és szükségesség elvének való megfelelés is. Eszerint csak olyan személyes adat kezelhető, amely az adatkezelés céljának megvalósulásához elengedhetetlen és a cél elérésére alkalmas, de csak a cél megvalósulásához szükséges mértékben és ideig. Az adatkezelésbe bevont érintettek körét és a cél eléréséhez szükséges adatfajtákat tehát az adatkezelés célja határozza meg. A hitelezővel jogviszonyban nem álló harmadik személy (az adós rokona, szomszédja, ismerőse)

nyilvános telefonkönyvben lévő telefonszámának a felperes üzleti érdekének érvényesítése céljából történő felhívása és a hívott fél személyes adatainak a követeléskezelő szoftverben való kezelése az adatkezelő szempontjából alkalmas lehet arra, hogy esetlegesen elősegítsék a követelés érvényesítését, de nem elengedhetetlenül szükséges a kintlevőség behajtásához. A felperes üzleti érdeke önmagában nem indokolja a hitelezővel jogviszonyban nem álló harmadik személyek személyes adatai kezelésének szükségességét. A hitelező megbízottja, mint követeléskezelő a követeléssel kapcsolatos adatkört használhatja fel jogszerűen, mely adatkörhöz nem kapcsolhatóak olyan személyes adatok, amelyek nem az eredeti jogviszonyra vonatkoznak, továbbá nem ezen jogviszony részeseinek, alanyainak (adós, kezes) az adatai. A nem adósnak minősülő harmadik személyek adatainak rögzítése, nyilvántartása tehát azért is kifogásolható, mert nincsen olyan jogszerű adatkezelési cél, amely ezen személyek adatainak kezelését feltétlenül szükségessé, elfogadhatóvá tenné. Bizonyos személyek adatainak rögzítésétől teljesen független adatkezelési cél, illetve hogy rájuk semmilyen szempontból nem vonatkoztatható jogviszony miatt nem indokolható és nem szükséges, indokolatlan beavatkozást jelent az érintettek magánszférájába. Az adós részére való üzenet átadása vagy az adósról információk gyűjtése nem olyan célok, melyek érdekében lehetőség lenne kívülről, harmadik személyek adatainak rögzítésére. Méltányolható a követeléskezeléssel foglalkozó cégek azon üzleti érdeke, hogy a nem fizető embereket rábírják arra, hogy tartozásukat rendezzék, kötelezettségeiket teljesítsék, azonban e cél eléréséhez csak olyan eszközöket, módszereket alkalmazhatnak, amelyek nem járnak a magánélet, a személyiségi jogok aránytalan korlátozásával, zavarásával. A követelés jogosultja a hozzá az alapkövetelésből jogszerűen jutott személyes adatokat felhasználhatja arra, hogy az adóst a követelés megfizetésére felhívja, azonban nem kapcsolhatja össze ezen adatokat az adós környezetében élő más személyek személyes adataival. A felperessel jogviszonyban nem álló harmadik személyek személyes adatainak kezelése ezért az Infotv. 4. § (1)-(2) bekezdéseibe ütközik.

Az alperes a fentiekben túlmenően megállapította az Infotv. 5. § (1) bekezdésének, a 20. § (1)-(2) bekezdéseinek megsértését is, amelyet a felperes szintén nem tudott cáfolni.

A bíróság a keresettel támadott közigazgatási határozatot jogszerűségi szempontból vizsgálja felül, a hivatkozott PSZÁF ajánlás nem minősül jogszabálynak, ezért az abban foglaltak a határozat jogszerűségét nem érinthetik, ahogyan hatósági gyakorlat(ok) sem.

A felperes a 7. sorszámú beadványában indítványozta az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 25. §-a alapján a tárgyalás felfüggesztését és az Infotv. alkotmányellenességének megállapítására alkotmánybírósági eljárás kezdeményezését, hivatkozva az Európai Bíróság 2014. április 8-án kelt, a C-288/12. számú ügyben hozott ítéletére. Az Európai Bíróság C-288/12. számú ügyben hozott ítélete értelmében Magyarország - mivel idő előtt megszüntette a személyes adatok védelmét felügyelő hatóság megbízatását - nem teljesítette a személyes adatok feldolgozása vonatkozásában az egyének védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról szóló 1995. október 24-i 95/46/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvből eredő kötelezettségeit. A bíróság nem látta indokoltnak a tárgyalás felfüggesztését és az Alkotmánybíróság eljárásának kezdeményezését, figyelemmel arra, hogy az Európai Bíróság a hivatkozott ítéletében az Infotv. jelen ügyben alkalmazott rendelkezéseit nem vizsgálta, e körben megállapítást nem tett, jogsértést nem állapított meg. Nem érinti ez azt sem, hogy az Európai Bíróság elutasította Magyarország azon kérelmét, amely az ítélet időbeli hatályának korlátozására irányult.

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
15.K.32.392/2013/11.

A felperes az első tárgyalást követően a 7. sorszámú beadványában hivatkozott arra is, hogy az alperes a határozatában (15. oldal 3. pontja) hiányolja a személyes adatok helyesbítésére, törlésére irányuló belső szabályzati rendelkezéseit és ennek során az üzletszabályzat és a panaszkezelési szabályzat rendelkezéseire hivatkozik. Ehhez képest tény, hogy a vizsgálat időpontjában rendelkezett adatvédelmi szabállyal, amely a kérdést szabályozza és azt az alperes is vizsgálta.

A bíróság megállapította azonban, hogy a felperes erre a keresetében és az első tárgyaláson nem hivatkozott, a határozatnak nincsen 15. oldala, az alperes nem tett a felperes által idézett megállapítást, a jelen ügyben benyújtott keresetlevele pedig nem tartalmaz III.2.15. pontot.

Mindezekre tekintettel a bíróság az alperes határozatát a Pp. 339. § (1) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte és az alperest új eljárásra kötelezte.

Az új eljárásban a bíróság által fent kifejtettek tekintettel a tényállást a megalapozott döntéshozatalhoz szükséges mértékben fel kell tárni. A felperes tekintetében elkülönített vizsgálat alapján kell állást foglalni arról, mely adatkezelési gyakorlat, tevékenység róható a felperes terhére. A bíróság kiszabása körében pontos adatok beszerzésével meg kell határozni továbbá a jogsértéssel érintettek körének nagyságát.

A bíróság az alperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperes ügyvédi munkadíjból álló perköltségének megfizetésére. A perköltség összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (3) bekezdése alapján állapította meg, tekintetbe véve azt, hogy a felperesi jogi képviselő a perben keresetlevelet, továbbá 7. sorszámú előkészítő iratot csatolt, valamint a tárgyalásokon részt vett és nyilatkozatokat tett.

A felperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 62. § (1) bekezdésének h) pontjában biztosított tárgyi illetékfeljegyzési jog ellenére keresetlevelén bélyegben leróta az Itv. 43. § (3) bekezdésében meghatározott összegű (30.000,- Ft) kereseti illetéket. Az illetéket a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli. A felperes részére a szükségtelenül lerótt 30.000,- Ft illeték visszatérítésének van helye az Itv. 80. § (1) bekezdésének i) pontja szerint. A bíróság az ítéletét ezért az állami adóhatóságnak megküldi (Itv. 81. § (2) bekezdése).

Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Pp. 340. § (1) bekezdése zárja ki.

Budapest, 2014. év június hó 12. napján

dr. Surányi József s. k.
bíró

Hangszalagról leírta:
Molnár-Megyeri Alexandra
2014.június 17.

A kiadmány hitelével:

